

ρὸς ἀτυχέστερος ἔτι πανηγυρισμὸς τῆς εἰκοσι-
πενταετηρίδος τοῦ Ὁθωνος, ἀπέτισε δὲ σκλη-
ρῶς ὁ δύσκολος ποιητὴς ἐν τοῖς δεσμωτηρίοις
τῶν Ἀθηνῶν δι' ἐνδεκαμηνίου κρατήσεως, ἥτις
ὑπῆρξε καὶ πρώτη ἀφορμὴ τοῦ ὀδυνηροῦ νοσή-
ματος, ὅπερ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Ἐξελθὼν διὰ χάριτος τοῦ δεσμωτηρίου πα-
ρέμεινεν ἔτι μικρὸν ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσίευσεν τὸ
ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀνάξιον αὐτοῦ φυλλάδιον: ἡ
πυρπόλησις τοῦ συστήματος ἀπὸ τῶν Καρά-
ρηρ, καὶ μετέβη κατόπιν εἰς Παρισίους, ὅπως
ἀσχοληθῆ εἰς σύνταξιν μακρᾶς Ἱστορίας τῶν
νεώτερον Ἑλλήνων, ἣν ὁμως, φαίνεται, οὐδὲ
ἤρχισε κἄν νὰ συγγράφῃ, τὸ μὲν ὑπὸ τῆς νέσου
τροχόμενος, τὸ δὲ εἰς ἀδιάκοπον φερόμενος δια-
μονῆς μεταλλαγῆν, καὶ τρέπων πάλιν μετὰ
μικρὸν τὸ βῆμα του πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου, τὸ
προσεχὲς αὐτοῦ τέλος πιθανῶς προκισθανόμε-
νον, ἐπεθύμει νὰ ἀναπαύσῃ τὴν καταπεπονημέ-
νην του κεφαλὴν.

Δὲν ἐχαρίσατο, φεῦ! εἰς αὐτὸν τὴν χάριτα
ταύτην ἡ μοῖρα. Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1863 ἐξέ-
πνεεν ὁ ποιητὴς, ἐγκαταλειμμένος καὶ μό-
νος, πένης καὶ λιμώττων, ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς
Σμύρνης, καὶ ἐθάπτετο ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ
τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς. Μετὰ δεκατέσσαρα δὲ ὄλα
ἔτη πρόκειται τέλος νὰ ταφῶσι τὰ ὄσα τοῦ ἐθνι-
κοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀοιδοῦ ἐν γῆ ἐλευθέρᾳ, ὑπὸ
τὸ χῶμα τῶν Ἀθηνῶν, ὧν τοςάκις εἶχεν ὑμνή-
σει τὸ παρελθὸν καὶ τοςάκις εὐηγγελίστατο τὸ
μέλλον ἢ χρησιμοδότις αὐτοῦ ποιητικὴ ψυχὴ.

Συνοψίσαντες ὅσον κάλλιον ἠδυνήθημεν τὸν
ποιητικὸν βίον τοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ἐ-
κλείσαμεν κατ' ἀνάγκην εὐλαβῶς τὰ ὄμματα
πρὸς τὸν ἰδιωτικὸν αὐτοῦ βίον ἂν ἄχαρι πράτ-
τει ἔργον πάντοτε ὁ βλέπων διὰ τῶν κλειθρῶν,
ἀχαριτώτατον πράττει βεβαίως ὁ ὑπὸ τὸν ποιη-
τὴν ἀναζητῶν τὸν ἰδιώτην. Ἄλλως δὲ, τίς ἀ-
ναγινώσκων τοὺς ὄραίους καὶ σπαρκακτικούς τού-
τους στίχους:

Μ' ἐξεπαίδευσαν αἱ Μοῦσαι βρέφος εἰς τὸν Ἑλικῶνα.
Δέξαι με ψυχοῦράγοντα καὶ ἀδύνατον πρεσβύτην
Εἰς τοῦ θεοῦ σου Καρμηλοῦ τὸν ἀειθαλῆ ῥοδόνα,
Ὅπου ἄλλοτε ἠγάσθην τὴν πανάχαρτόν σου κοίτην...

οὓς ἀποσπᾶ ἐκ τῆς πανυστάτης του πρὸς τὸν
θεάνθρωπον προσευχῆς καὶ ἐπιστέλλει εἰς τὸν
ἀδελφόν του Παναγιώτην ὁ Ἀλέξανδρος μικρὸν
πρὸ τῆς τελευτῆς του, τίς, λέγομεν, ἀναγινώ-
σκων αὐτοὺς εἶνε τοσοῦτον θρασύσπλαγχνος, ὡ-
στε νὰ μείνῃ ἀδάκρυτος, τίς τοσοῦτον ἄτεγκτος
τὴν ψυχὴν, ὥστε νὰ ἐπιβάλλῃ μικρολόγον χεῖρα
ἐπὶ τὴν ἀμάρταντον δάφνην τοῦ ποιητοῦ;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον, διαρκέ-
σαντα 46 ἡμέρας, συνήφθησαν ἐννέα φονικώ-
ταται μάχαι, ἐν αἷς ἐφονεύθησαν καὶ ἐτραυματί-
σθησαν 124,643 Γάλλοι καὶ Γερμανοί!

Η ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ

[Ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος ἐν 1876 ἔτει συγγράμματος τοῦ
Alfred de Bréhat.]

Μετάφρασις Ν. Δ. Λεβίδου.

Συνίχεται 188 σελ. 500.

Β'

Τὰ πατώματα τῶν εὐρωπαϊκῶν οἰκιῶν, εὐ-
ρύχωρα μετὰ διασταυρουμένων διαδρόμων, ἔ-
χουσι πάντα καὶ εὐρεῖς προδόμους, ἐν οἷς δια-
μένουσιν οἱ ὑπνῆται. Ἀναλόγως τῆς οἰκίας,
ψάθαι ἢ πολύτιμα ὑφάσματα καὶ κασμίρια κα-
λύπτουσι τὸ ἔδαφος τοῦ ἄνω πατώματος καὶ
τὸ τοῦ ἰσογείου. Αἱ κλῖναι πάλιν κοσμοῦνται
διὰ μεγάλων κωνωπέων, ὁμοίων πρὸς στρατιω-
τικὰς σκηνὰς ἐκ μουσελίνης, καὶ τὴν νύκτα ἐγ-
κλείεται ἐντὸς αὐτῶν ὁ μέλλων νὰ κοιμηθῆ, ὅ-
τε ὁ bearer φροντίζει μετὰ πολλῆς προσοχῆς
καὶ ἐπιμελείας μεγάλης νὰ κλείσῃ πᾶσαν εἴσο-
δον τοῖς κώνωψιν εἰς τὴν τοιαύτην οὕτως εἰπεῖν
σκηνήν. Πρέπει βεβαίως νὰ ἐγένετό τις θύμα τῶν
κωνῶπων, ἵνα ἐνοήσῃ πρὸς τί ἡ τοσαύτη προ-
φύλαξις κατὰ τῶν δηγμάτων αὐτῶν. Εἶναι δὲ
τοσοῦτον πολυάριθμοι, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἀνά-
ψῃς τὴν νύκτα κηρίον, χωρὶς νὰ τεθῆ ἐν ὑαλίνῳ
φανῶ, ὡς οἱ τοῦ φωταερίου.

Ὁ ξένος, ῥίπτων ἀπλῶς ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν
ἐπίπλων τῶν ἐν Καλκούττα Εὐρωπαίων, κατα-
νοεῖ ἀμέσως τὸν οἰκιστὸν αὐτῶν βίον. Ἐδῶ μὲν
ἐπιπλα μεγαλοπρεπῆ, παραπετάσματα βαρύτι-
μα, σκευὴ ἐξ ὄρειοχάλκου ἐκ τῆς Γαλλίας ἢ τῆς
Ἀγγλίας, ἐδῶ δὲ Ἰνδικὰ ἢ σινικὰ χειροτεχνή-
ματα, *paravents*, ἥτοι ἀλεξήνεμα, τράπεζαι
καὶ μικρὰ κιβώτια, ἀλλαχοῦ ἐν τοῖς δωματίοις
καὶ ἐν ταῖς ἰδιαιτέροις αἰθούσαις τῶν γυναικῶν
σινικὰ ἀνάκλιτρα ἐκ ξύλου, ὧν οἱ βραχίονες,
οἱ πόδες καὶ τὸ πρὸς τὴν ῥάχιν μέρος εἰσὶ κι-
νητοί, διευθετούμενοι κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ
καθημένου μετ' εὐκολίας μεγίστης. Ἐπὶ τῶν
τραπεζῶν, ἐφ' ὧν τίθενται συνήθως μικρὰ πε-
ρίεργα πράγματα, κατεσκευασμένων δὲ ἐκ ξύλου
σαντάλου, ἐπὶ ἄλλων πρὸς ὁμοίαν σχεδὸν χρῆ-
σιν ἐπίπλων ἐξ ἐβένου, ἐκ μαρμάρου, ἐξ ὀστρά-
κου καὶ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ, ἐπὶ πάντων λέγω
τούτων παρατηρεῖ τις εἰδῶλια μὲ παραστάσεις
τῆς μυθικῆς ἐποχῆς, ὀστράκα σπάνια, ἀγαλμά-
τια Ἰνδικὰ, ἐξ ὀστοῦ ἐλέφαντος καὶ ἐκ ξύλου,
ζωγραφίας ἐπὶ χάρτου καὶ τὰ τοιαῦτα. Ῥιπίδια
παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους εὐρίσκονται τῆδε
κακεισε ἐπὶ τῶν ἐπίπλων. Οἱ δὲ *Khitmutgars*
καὶ οἱ *bearers*, γονυπετεῖς, κινουσι περὶ τὸ
πρόσωπόν σου τὴν ἐκ λευκῆς μετάξης μιοσό-
βην ἢ τὸ *punkah*, εἶδος ριπίδιου μεγίστου.
Ἄλλοι πάλιν *bearers*, καθήμενοι μακρὰν παρά-
τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης, κινουσι διὰ μηχανη-
μάτων διαφόρων ἄλλο μέγα ριπίδιον, τὸ κα-
λούμενον Ἰνδικόν. Δύναμις δὲ κάλλιστα νὰ πα-
ρομοιάσω τοῦτο πρὸς φύλλον θύρας, λεπτόν, ἀ-